

taler af bitter erfaring om, at det kun er en tåbe, der vil føre Folketinget bag lyset.

Aage Frandsen (SF):

Da vi havde førstebehandlingen af det her lovforslag, tilkendegav jeg for det første, at det her var det længste, vi kunne nå i retning af en miljømæssigt rigtig emballageafgift, og for det andet, at hvis der kom gode ideer fra erhvervslevet, fra dem, det direkte vedrører, skulle vi selvfølgelig lytte til dem og høre efter, hvad de sagde. Og hvis de havde bedre modeller, skulle vi da tage imod de bedre modeller, hvis de kunne argumentere for dem, men det argument, der bare går ud på, at så lukker man, har vi jo hørt før, og når de siger det, viser det sig heldigvis, at det ikke bliver tilfældet.

Det betyder ikke, at det ikke kan være et problem i nogle tilfælde, og derfor lytter vi også. Og derfor vil jeg med hensyn til det første, jeg sagde: at det her er det længste, vi kan nå, gerne have en tilkendegivelse fra skatteministeren om, hvornår vi kan nå længere i retning af at få den ideelle miljømæssige emballageafgift, som tager hensyn til, at der er visse former for emballage, der er mere forurenende og belastende for miljøet end andre, og som ikke kun er det, vi kan lave på indeværende tidspunkt, nemlig en kvantitativ måde at tackle det på.

I den forbindelse er spørgsmålet selvfølgelig for det første, hvornår man er i stand til rent teknisk/videnskabeligt at finde ud af, hvordan man griber det an, og for det andet, hvornår vi så lovgivningsmæssigt kan komme længere.

Derfor synes jeg, det er vigtigt, når vi vedtager denne lovgivning, som efter SF's opfattelse er klart bedre end den, vi har – i parentes bemærket er det heller ikke så svært – også at spørge: Hvad gør vi så derefter? For vi stiler jo mod noget, der er endnu mere rigtigt og effektivt.

Det er også derfor, vi har accepteret de ændringsforslag, der er kommet, efter at vi har lyttet til industriens repræsentanter, for så gider vi ikke have mere bøv! med industrien, og så skal man ikke komme og sige, at det alligevel er forkert, og sådan noget. Nu har man selv ønsket de her ting, og når industrien varetager forskellige interesser, må vi jo regne med, at de har forhandlet det igennem og haft det slagsmål indbyrdes, og så gider vi ikke høre på, at det og det alligevel ikke passer; nu er det industriens ansvar – ikke, at vi får afgiften, for den ønsker vi, og det er Folketinget, der beslutter det, men

den inddeling, der er lavet her, har den selv ønsket, og den godkender vi. Men det er os, der beslutter det, og så vi gider ikke have mere bøv! fra den side.

Det næste i den forbindelse er så de ændringsforslag, der er stillet af Enhedslisten, som jo er vidtgående i den retning, at man vil gå længere allerede nu.

Det ville vi også gerne. Problemet er bare, at vi ikke har noget belæg for, at det kan lade sig gøre, desværre. Hvis man kunne nå længere allerede på nuværende tidspunkt, ville det være fint.

Der er også kommet et ændringsforslag, hvor der er, om man vil, en uheldig alliance mellem Enhedslisten og højre side af salen, for det bygger jo på forskellige præmisser, idet man ønsker at opnå noget forskelligt med det: Enhedslistens indgang til det er, at man mener, at det er mere miljørigtigt, mens højre side af salens indgang til det er, at man gerne vil af med det her, og at man vil have færre penge ind i det.

Vi synes ikke, den alliance er særlig smuk, og vi synes ikke, det, der er kommet ud af den, er særlig kønt, og derfor støtter vi naturligvis ikke det ændringsforslag.

Med hensyn til de ønsker fra bl.a. legetøjsbranchen, vi har hørt om i udvalget, må jeg sige, at det altså preller af på mig, at man kommer og siger, at man lukker. Men hvis man kan komme med et argument, som det måske tyder på er rigtigt, nemlig at man ikke kan skille emballagen fra selve legetøjet, så har vi selvfølgelig et problem, og det vil vi godt kigge på, ligesom vi ville det, da det drejede sig om de andre ting.

Men det er som en nødforanstaltning og kun, fordi vi ikke kan komme længere, at vi eventuelt skal acceptere det. Og det dér med, at man siger, at man er nødt til at lukke, osv., er altså ikke et argument i sig selv, medmindre man kan komme med andre argumenter, og dem vil vi gerne kigge på i den forbindelse, og det forventer jeg også at skatteministeren vil gøre.

Vi kan altså støtte de af skatteministeren stillede ændringsforslag og ikke de af Enhedslisten stillede ændringsforslag, hvoraf vi for nogles vedkommende principielt er tilhængere, men bare ikke mener, at de kan realiseres, og for ét forslags vedkommende, nemlig ændringsforslaget om glas og komposterbare ting, mener, at det er i modstrid med den tænkning, der ligger i lovforslaget, og bryder med den, og derfor kan vi heller ikke støtte dét.